

In de allereerste opzet van de rugzak/lgf was bepaald dat het geld van de rugzak alleen dan uitbetaald zou worden aan de school wanneer de ouders het eens zouden zijn met het handelingsplan ofwel de besteding van de gelden. Zonder handtekening geen uitbetaling.

De allereerste rugzak werd uitbetaald zonder handtekening.

Gevolg:

geen borging inbreng ouders

geen borging juiste besteding van het geld

Mogelijkheden:

via de onderwijsconsulent naar de ACTB naar de rechter.

Leuk. Gevecht voor je recht. Daar doe je het als ouder van een gehanicapt voor.

Gevecht voor besteding van een rugzak.

Gevecht voor adequaat leerlingvervoer.

Gevecht voor een pgb.

Gevecht voor een wmo-voorziening.

Mag het ietsje minder?

Als ouder van een gehandicapt kind heb je te dealen met de handicap van je kind. Dit zie ik alle ouders van gehandicapte kinderen met een grote inzet doen.

Mede mogelijk gemaakt door

een sociale maatschappij?

een ontvangend onderwijs?

dat nou weer niet.

Als ouder van een gehandicapt kind begin je ergens tussen de 0 en 2 jaar (of het is bij de geboorte duidelijk of binnen de eerste twee levensjaren) je te oriënteren op de handicap van je kind. Op de mogelijkheden die er voor je kind zijn. Mogelijkheden op ondersteuning, mogelijkheden op goed onderwijs.

In die 2 tot 4 jaar die je als ouder aan deskundigheidsbevordering doet voordat het kind aangemeld word in het basisonderwijs, ben je dan ook inmiddels redelijk tot zeer deskundig geworden.

Deskundiger dan de juf of meester. Deskundiger wat betreft je eigen kind dan de specialist van het speciaal onderwijs.

Deze deskundigheid wordt al 8 jaar lang aan de kant gezet.

Wanneer de ouders binnen Passend Onderwijs nog steeds geen duidelijke plek krijgen dan blijven ze dus permanent aan de kant gezet en gaat het dus permanent niet lukken met deze kinderen die wel verplicht naar de school in de buurt moeten. Kommer en kwel voor zowel de ouders als de leerkrachten.

Tweede keer gemiste kans.

Driemaal is scheepsrecht. Is het wachten daarop?